

Oppermann: Med Hensyn til det nu foreliggende Lovudkast om Lønninger for de i Kongeriget's Ministerier ansatte Embedsmænd maa jeg først og fremmest bemærke, at jeg troer, det havde været heldigere, om der med samme var fulgt en Oversigt over de Forandringer i de aarlige Udgifter, som dette Lovudkast, hvis det bliver til Lov, maa antages at ville medføre, sammenlignet med den nuværende Tilstand. Vi maae huske paa, at omtrent Halvdelen af Thingets Medlemmer ere enten ganske eller for endeel nye her i Salen, og at det er en væsensfuld Sag, ja, jeg troer temmeligt umuligt, at forsøge paa, i en mundtlig Forhandling at fremsføre en Række Tilstørelser for Thingets Medlemmer, thi det ene Tal støtter ikke det andet, saaledes som den ene Sætning i et Foredrag støtter den anden, hvorved Huskommelsen kommes tilhjælp; jeg skal derfor heller ikke forsøge paa at komme ind paa den Vej. Hvad jeg anseer for et virkeligt Fremstridt, der er tilfattet ved dette Lovforslag, er først og fremmest Bestemmelsen i § 6, som vistnok vil drage tilfølge, at Antallet af Bestallingerne, og altsaa ogsaa af de pensionsberettigede Embedsmænd, vil blive endeel indskrænket. Jeg troer dernæst, at man i det Hele taget har Grund til at være tilfreds med de Principer, der ere udtalte i de Paragrapher, der gaae forud for § 6. Foregaaende Talere have reist det Spørgsmaal, om det ikke vilde have været rettere at tage en fluctuerende Scala for de i dette Lovudkast omtalte Lønninger, og man har i saa Henseende deels paaberaabt sig, at en saadan Scala, som for en Deel rettede sig efter Gjennemsnitsprisen af Capitelstærterne for Korn, issor blev vedtaget med Hensyn til Universitetet, deels har man støttet sig paa den Betragtning, at største Delen af Beboerne i Landet have deres Hovedindtægt af Kornavl. Jeg frygter imidlertid for, at der her ligger en uvilkaarlig Skuffelse til Grund. Hvad der ved Universitetet talte for at bestemme endeel af Lønningerne efter Capitelstærternes Størrelse, var den naturlige Grund, at Universitetet og de andre vedkommende Stiftelser have en forholdsviis meget stor Indtægt i Korn efter Capitelstærten, saa at man ved at sætte endeel af Lønningerne efter denne fluctuerende Scala

opnaaede for Anstalterne selv, at Udgifterne til Lønningerne varierede samtidigt med Indtægterne; det er derimod et stort Spørgsmaal, om det er bedre for vedkommende Embedsmænd at have en efter Kornpriserne fluctuerende Scala end en anden, thi visse er Brødkornet og lignende Varer, der udbringes af Kornet, en væsentlig Deel af det aarlige Forbrug i en Familie, men der er ligesaa væsentlige Poster, saasom Huusleie, Brændsel, Smør osv., hvis Priser ikke rette sig efter Kornpriserne. Jeg anfører dette for at vise, at man maa være noget forsigtig ved saaledes uden videre at oversføre Principer fra eet Sted til et andet.

Efterat jeg saaledes har nævnt hvad jeg maa paastjønne ved dette Lovforslag, nemlig Bortskjærelsen af en vis Klasse lavt lønede men dog pensionsberettigede Embedsmænd, og dernæst de Bestræbelser for i det Hele at indskrænke Embedsmændenes Antal, som lægge sig for Dagen i Forslaget, maa jeg paa den anden Side beklage, at der hverken ved dette Lovforslag eller tidligere ved andre Lønningelove er kommet et Spørgsmaal frem, som jeg troer fortjener at komme under alvorlig Overveielse. I enhver Branche af Bestyrelsen, hvor Embedsmændene indtræde i en yngre Alder og i en underordnet Stilling, have de foruden deres Gage tillige en vis Udset til at stige til betydeligere, ansvarsfulde, men ogsaa bedre lønede Poster, forsaavidt de leve længe nok dertil og lægge tilbørlig Dygtighed for Dagen. I alle saadanne Bestyrelsesgrene vil man have at kæmpe mod Forestillingen om, at Tjenesteaalder og Jødselsalder skal være det overveiende Motiv for Embedsmændenes Forfremmelse, og en betydelig Grund til de Klager, som vi stedse høre fra forskjellige Sider, saasomt en Mand paa en efter den almindelige Forestilling ureglementeret Maade, i en yngre Alder, opnaaer en høiere Stilling, naar han, for at bruge et sædvanligt Udtryk, springer andre ældre Folk forbi, lod sig vistnok forebygge ved Lønningeloven, thi vel beroe disse Klager maaskee for en Deel paa frænket Vresfølelse, idet Vedkommende føle sig tilfreds satte, men denne Vresfølelse er noget langt mere Personligt end det andet Hensyn, som